

Cím: "Én és a Másik"

A szerző neve: Süveg Eszter

Intézmény,kar: Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Bölcsészettudományi-és Művészeti Kar

Szak,specializáció,évfolyam: Festőművész szak, Festészet specializáció, II. évfolyam

Témavezető neve,tudományos fokozat,beosztás: Dr. Horváth Dániel György,egyetemi docens, DLA

Alkotófolyamat ismertetése:

Pályamunkám két darab 2,10 méter hosszú és 1,50 méter magas olajfestmény, vászon alapon. Címe "Én és a Másik", amit Emmanuel Levinas filozófiája ihletett. A munkafolyamat kezdete a Bodnár családnál indul, ahol is eltöltve egy hétvégét igyekeztem megérteni és megérezni a világukat. Készítettem referencia képeket, amik segítettek a festési folyamat során igazán formába önteni a teret, az otthonukat és személyüket, legyen az egy impresszió vagy a valóság képmása, attól függően melyik ábrázolási forma segíti a nézőt közelebb a benyomásomhoz az adott családról. Természetesen a befogadó érzékelése szubjektív. Saját tapasztalatainak megfelelően teszi magáévá a néző. Ennek következtében a befogadó, ha megfogalmazza azt, hogy mivel azonosul a képeken, kivel érez együtt, kinek segítene, mit utasít el, mi az amire nem akar ránézni, sokat elárul a saját sebeiről, helyéről, helyzetéről a családjában, viszonyulásáról a saját személyiség részeihez és a családtagjaihoz. Mivel társas lények vagyunk felmerül annak a kérdése: Mi a felelősségem a Másikkal szemben? Mi az Én és a Másik közti viszony? Emmanuel Lévinas filozófiája beszél az "Arcról", mint filozófiai fogalomról. Az Én-nek nincsen végtelen hatalma, hisz a világba vetett, nem rendelkezik felette. A Másik arcában megjelenik a "Ne ölj!" imperatívusza. Ez az Én-nek egyszerre kiszolgáltatott és megfoghatatlan. A Másik arca, tekintete, szava uralhatatlan. Mindig lesz valami idegen, amit nem birtokolhatok. Egy Másik Én. A Másik arca egyfajta transzcendencia visszatükröződése. Ez a tervezet képegyüttes kiinduló alapot adna az "emberi sorsok és kapcsolatok" téma kibontásához vagy akár egy belső utazáshoz a női és férfi szerepeinket illetően. Leképezi a női szerepeket: baba, kislány, lány, asszony, anya, nagymama és férfi szerepeket: baba, kisfiú, fiú, férfi, apa, nagypapa, valamint ezen személyiségrészek sérüléseit. Érzelmileg kapcsolódik a szemlélő egy másik család történetéhez, amibe akarva akaratlanul belekerül az "Én". Gyakori játék az életben, amikor

az ember kitölti a homályt, a hiányzó információkat a saját tapasztalataival, fantáziájával. Jó példa erre, ha találunk az utcán egy képet és csak a látottak alapján “elmeséljük” a történetüket. Legyen az akár roma, csonka, csak nőkből, csak férfiakból, több generációs, kicsi vagy nagy családi kép, amivel nem mindenki tud vagy akar azonosulni. Mégis az elképzelt történet a képzelőről hordozhat információkat a kapcsán mit képes a lényén keresztül belelátni a képbe és megszemélyesíteni azt átítatva önmagával. Így lehetőséget kap a befogadó közelebb jutni a belső világához más világán keresztül. Amit nap,mint nap gyakoroltunk is és szerves részét képezi az életünknek a ”Másik” által önmagunkhoz találás és az “Én” értéke és érzése.

Ecsetkezelés szempontjából zömével disznószőr ecsetet használtam fokozva a dinamikus és expresszív vonásokat. A háttér színeit hordtam fel első sorban a vászonra, majd a száradást követően kerültek fel a figurák. Helyenként keményre száradt ecsettel karcolva, olajosabb színeket alkalmaztam, így átsejlik az aláfestés és rajziasabbá válik a festék folt. Ugyanis a karcok, mint vonalak kelnek életre és így az ecsetnyom hatékonyabban vezeti a szemet.

I.komponens: “Én és a Másik”/ Bodnár család

Első komponens jobb alsó sarkában egy kerítés részletét helyeztem el érzékeltetve a néző korlátozott lehetőségeit arra, hogy meddig mehet egy másik ember világába és lelkébe. A képen megjelenő alak a háttér udvaráról int nekünk,mint aki az üdvözlés és/vagy beinvitálás kézmozdulatát jelzi felénk. Lényegi ez esetben a különbségtétel. Csak köszönt,vagy be is invitál udvarára? A mozdulathoz társított hang adja meg a választ, ugyanakkor a kép nem hivatott-e szolgálatra. Így a néző maga adja meg ezt a hozzávalót. A korlát, kerítés megjelenése, hogy pont annyi távolságot tartsunk meg a “Másik” és annak családjába való olvadásunk során, hogy a kert tulsó végén mégis magunk legyünk és bennünk a mi családunk képe és élménye. Ez jó esetben elvezethet az egyetemes emberi sors meglátásához a családi minőségeken keresztül és mégis hozzátéve az “Én” minden intimitását és önmagára reflektálását. A képen megjelenő kitergetett, kimosott ruhák utalnak a transzgenerációs feladatra, ahogyan a család tagjainak megvan mit kell kitisztítania, mint az egység egy része. A ruhák amik egykor szennyesként voltak jelen a család otthonában a ház fedele alá kerültek száradásra. Érzékeltetve azt, ahogyan a ház alá bújtatódik a család igaz meséje. Előtérben a kerítésre kötött zsák szeméttel, lebontva annak illúzióját, hogy nélküle van élet. Kirakatba kerül az amit nem szoktunk kirakatba tenni, hanem inkább kirakni a házból, távolodjon oda

hol nem láthatjuk. A bicikli a hajtás és menekülési eszköz kettős, egymásnak ellentmondó minőségeket hivatott beidézni. Ha felüti a fejét az ember életében a konfliktus három út van előtte- hatékonyan menekül, megkér valakit, hogy védje meg, vagy “neked kellett bicikli, hajtsad” alapon, ahogy a mondás tartja, megküzdünk a feladattal. A “hajtás” lehet akár önfeláldozó és túlterhelő is. Hajtani a mindennapok mókuskerekét elvakítva magunkat az eleven történésektől. A bicikli kormányán egy öntözőkanna lóg, sugallva a gondozás és munka elengedhetetlen szerepét az életben. Az ember és társai jól működéséhez szó szerint is elengedhetetlen a kormány. A felelősség adott, a munka fennáll az “Én”-ért és a “Másik”-ért. Gondozás nélkül nem terem a kert és a kert látványa mesél a gondozó munkájáról. Egy figura helyezkedik el a tájban, érzékeltetve szabados gondolkodását és lelkét. A kép bal oldalán elhagyást alkalmazva tárgy formák indulnak mesélve az állandó ismeretlen fennállásáról, hogy nem tudhatunk mindent és nincs mindenre kiterjedő megoldásunk, hozzáférésünk. Van helye a hibának és emberi ezen korlátozottságunk.

II.komponens: “Én és a Másik”/ Lió

Az I. komponens-nél megjelenő figura itt sokad magával jelenik meg. Különböző lélek és testi állapotban hívhatja bemutatni a táj segítségével Csorba Lilla lényét. A család egyik legfiatalabb tagját. Akinek dinamikája kaotikus, telített és színgazdag. Ezen erőket igyekeztem beemelni a festészet nyelvezetén keresztül. A hullámszerűen csapódó színfoltok formálják a kert és alakok viszonyát. Alkalmazva az elhagyást az esszenciális lélekállapot eléréséért. A jelenet: beszedi a tiszta ruhákat, míg táncot lejt. Megjelenik a magas boldogságtól, a földre kerülésig mindaz a köztes is ami jellemzi: a nő és az önfeledt gyermek. Családját női tagok alkotják, így a férfi energiát nem a férfi jelenti. Sajátos utakat tör magának a maszkulin minőség az egyensúly és teljesség elérésért.

Összegezve lényegét látom azon kérdések megfogalmazásának és megválaszolásának, hogy Mi a felelősségem a Másikkal szemben? Mi az Én és a Másik közti viszony és különbség? Remélem lehetőség nyílik a befogadó számára a munkákon keresztül önmagára és a családi környezetére reflektálni a látott család érzete segítségével. Az, hogy kiben mit mozgat meg, mit indít el, legyen az egy belső rezdülés, amelyet tudatosítva elindul valaki egy kísért belső utazásra az “Én és a Másik” minőségeire vonatkozóan, vagy éppen nem tesz semmit, ez teljesen személyes. Szerintem az Élet tükröződései, leképezése mindig megérinti a lelket, ha tudatosul, ha nem. Legyen az egy impresszió vagy a valóság képmása.

